

© Karen Opstelten

TENTOONSTELLING CONTRARITME

Het werk van de deelnemende exposanten stond jarenlang in het teken van de geometrieën. Dat zijn basisvormen zoals vierkant, driehoek, cirkel, de driedimensionale (zoals de piramide), maar ook vormen die we in de natuur tegenkomen in kristallen en schelpen.

Afgelopen jaar tekende zich een belangrijke verandering af bij de exposanten: hoekige patronen vervormden, strakke lijnen vervloeiden, kleuren versmolten. De opkomst van de *contravorm* voltrok zich bij ieder in een eigen *ritme* - vandaar de titel.

Ger Dekker beleeft intens de verschillen in kleur van het licht door de dagen en de seizoenen heen. Vanuit zijn composities van vaak grote monochroom lijkende rechthoeken, ontstaan - verspreid over grote doeken - kleine vlakjes waar tonen en tinten van kleuren een subtiele strijd met elkaar aangaan. Voor je ogen zie je een steeds veranderend en verschuivend kleurenbeeld. Als je er lang naar kijkt, waan je je in een ogenschijnlijke diepte. De tekeningen en het ruimtelijk werk van Gerda Kruimer tonen vaak beeldcontouren van steden, gebeurtenissen en belevingen. Soms lijken het wel tekeningen van opgravingen van archeologen, maar het is haar zienswijze op de werkelijkheid. Het is een ruimtelijke vertaling van de lijnvorm. Naast het witte tekenpapier

gebruikt ze nu als ondergrond ook de kleur zwart, wit ingetekend, waardoor je als het ware het werk ingezogen wordt. De afgelopen decennia heeft Wim Starkenburg een artistiek dubbelleven geleid. Enerzijds als assistent van Sol LeWitt, anderzijds als zelfstandig kunstenaar. Gedurende deze periode heeft hij veel gereisd en een gigantisch archief opgebouwd. Zijn archief en ervaringen vinden nu hun weerslag in installaties, (wand-)tekeningen en foto's.

Nadat Theo Steemers, van oorsprong architect, een opleiding tot fotograaf had gevolgd, leerde hij om op een andere manier te kijken en te zien. Na aanvankelijk documentair te hebben gewerkt, ging hij gaandeweg abstracter werken. Uit architectuurfoto's snijdt hij de glaspuien, vervormt oude foto's, hergroepeert ze tot een soort skylines en maakt er vervolgens opnieuw foto's van. Zo wordt het oorspronkelijke beeld weer materie: de film en de afdruk.

De tentoonstelling, die t/m 20 augustus te zien is in de KCB-expositieruimte in Kranenburgh, wordt op 27 mei al voor het publiek opengesteld. De officiële opening door kunstenaar Bill Kunst is op maandag 5 juni (tweede pinksterdag) om 15:00. Dit is tevens de laatste dag dat de grote jubileumtentoonstelling *Kunst = een veelkoppige draak* te zien is.

KANTIJN

Als u dit leest is onze tentoonstelling *Kunst = een veelkoppige draak* nog volop aan de gang. Wat hadden we een spetterende opening van ons jubileumjaar! Ongelofelijk, de hoeveelheid mensen die deze opening hebben bijgewoond. Het KCB leeft meer dan ooit. Maar onze tentoonstellingscommissie is nu al weer hard bezig de nieuwe tentoonstelling *Contra Ritme* in de villa op te bouwen. Een tentoonstelling die werk laat zien van Ger Dekker, Gerda Kruimer, Wim Starkenburg en Theo Steemers. Kortom, KCB is volop in beweging.

Ik wil de commissies die binnen het KCB actief zijn geweest om ons jubileum tot een succes te maken, mijn complimenten geven voor de enorme inspanningen die zij de afgelopen maanden hebben geleverd. Ik hoor niets anders dan lof over onze jubileumtentoonstelling, zowel over de kwaliteit van het werk als de evenwichtige inrichting van deze Veelkoppige Draak.

Maar ook de Verwonderlijke Zondagen en de jubileumuitgave *KCB.NU* zijn een succes. Daarnaast hebben de vrijwilligers en de staf van Kranenburgh ook een zeer belangrijke bijdrage geleverd aan de inrichting en de totstandkoming van onze tentoonstelling. Ik wil ook hen langs deze weg hartelijk danken voor al hun inspanningen.

Ik ga er vanuit dat we over vijf jaar, als we het vijfenzeventigjarig jubileum vieren, weer zo'n prachtige tentoonstelling kunnen maken. Maar dit zal wel afhangen van de inspanningen van de actieve leden. Er is gelukkig instroom van nieuwe leden die dan ook hopelijk de KCB-zaken zullen gaan oppakken.

Geniet nog van onze bijzondere tentoonstelling nu het nog kan tot 5 juni 2017.

Valentijn Langelaan, voorzitter

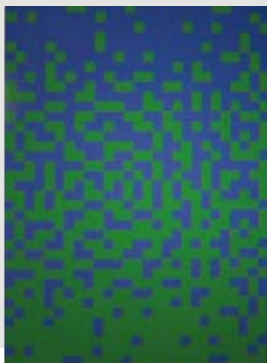

Ger Dekker
(Alkmaar, 1943). Opleiding Rijksakademie van beeldende kunsten, Amsterdam.

'Toen ik in de jaren zeventig begon, diende mijn werk op grond van politieke en maatschappelijke betrokkenheid de leefbaarheid in wijken en buurten te bevorderen. Nu probeer ik al decennialang, op basis van veranderde inzichten, "het Goede, het Ware en het Schone" te verbeelden. Daarnaast en

tegelijktijd werk ik tegen "de Verveling, de Weerzin en de Leepte". De resultaten moeten er uitzien alsof een kind de was doet, alsof het werk er altijd al was en je je niet kunt voorstellen dat het er ooit niet was: werk met een vanzelfsprekende innerlijke noodzaak. Daarbij dient ook nog eens de balans bewaard te blijven tussen Apollo en Dionysos en moet ook worden gezocht naar de waarde en de betekenis van de traditie. Elke dag moeten en willen schilderen kan derhalve beschouwd worden als het

ondergaan van een "schitterend ongeluk". Met dank aan de oude Grieken. En aan Robert Anker, Seamus Heaney, Oscar Wilde - kunstenaars die veel aan ons hebben nagelaten.'

Gerda Kruimer
(Laren, 1963). Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten (Tekenen en Kunstgeschiedenis 1° graad) en Gerrit Rietveld Academie (Monumentaal).

'Mijn fascinatie: de ontelbare lijnen die onbesproken, ongezien verbanden leggen in het ruimtelijk geheel. Tijdens mijn eerste opleiding kreeg ik les in bord-schetsen. Als eindtoets moesten we een voorwerp kiezen en op het schoolbord met wit krijt in het juiste

perspectief tekenen. De keuze van de voorwerpen was beperkt en ik had geen idee waarvoor ze dienden. Een voor- of achterkant kon ik niet bepalen. De dunne lijnen die ik tekende, werden gedeeltelijk uitgewist door het schrapen van mijn nagels over het schoolbord. Zo ontstond van een object van ongeveer 5x5 cm een transparante tekening van ongeveer 50x50 cm. Door gebrek aan tijd kreeg ik het niet helemaal af. De docent vond het jammer dat het gewist moest worden. Soms kom ik al tekenend terug bij een relevant cruciaal gegeven in mijn persoonlijke geschiedenis.'

(gerdakruimer.nl)

Wim Starkenburg
(Gieterveen, 1947). Academies Minerva, Groningen en Vredeman de Vries, Leeuwarden. 'De afgelopen decennia heb ik een artistiek dubbelleven geleid.

Eenzijds als assistent van Sol LeWitt, anderzijds als zelfstandig kunstenaar. In die periode heb ik veel gereisd binnen Europa, de Verenigde Staten, Azië en Afrika. Naast het maken en exposeren van eigen werk in musea en galerieën reserveerde ik altijd voldoende tijd om

nieuwe kennis op te doen, te fotograferen en tekeningen te maken van mijn ervaringen. Twee jaar geleden heb ik bewust mijn atelier in Hoorn verlaten. Het was tijd om in een andere omgeving een nieuwe werksituatie te creëren. Na het lezen van boeken van Amos Oz besloot ik een reis te maken naar Israël en Palestina en daaropvolgend Mexico-City. Deze reizen, en een langdurig verblijf op Vlieland, hebben mijn wereldbeeld veranderd en mij de weg gewezen hoe ik de komende tijd mijn werk vorm wil geven. Nu dienen zij als bron van inspiratie voor nieuw werk.

Naast tekenen en het realiseren van wandtekeningen maak ik foto's die naast elkaar worden geplaatst - elke foto is een bevroren moment op mijn tijdslijn.

De context verandert voortdurend, al naar gelang de samenvoeging van de verschillende opnames.'

(wimstarkenburg.nl)

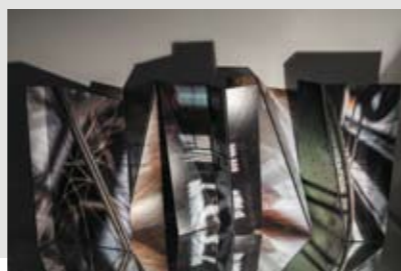
Theo Steemers
(1947). Academie van Bouwkunst Amsterdam en Fotogram (afdeling van Foto-academie Amsterdam).

Na de laatste opleiding ontwikkelde hij een voor hem nieuw handschrift in de architectuur- en landschapsfotografie. Deze is niet langer documentair en dienend aan het onderwerp, maar maakt gebruik van het object ten behoeve van het fotobeeld. Het gaat om de expressie van licht, lijnen, vormen, ritmes en patronen.

Het idee is de kijker te desoriënteren en/of te confronteren met de werkelijke identiteit van het object - als het even kan met een knipoog. Gaandeweg werkt Theo abstracter. Het eerste langdurige experiment is de zoektocht naar het licht achter schaduwen. Vervolgens snijdt hij uit architectuurfoto's de glaspunten. Er ontstaan onregelmatige geometrische scherven, die het doorzicht in het oorspronkelijke gebouw en de weerspiegeling van de omgeving daarin tonen. In de laatste serie vervormt hij enkele van zijn oude foto's, waar beweging van vorm en licht

het onderwerp zijn. Hij groepeerde ze tot een soort skylines en maakt er opnieuw foto's van. Zo ontstaat een spel tussen afbeelding en materie.

(www.theosteemers.nl)

KUNST = EEN VEELKOPPIGE DRAAK

Een groot deel van de deelnemende kunstenaars aan de manifestatie KUNST = EEN VEELKOPPIGE DRAAK (foto: Peter H. Toxopeus)

Tijdens de officiële opening hier de felicitaties van burgemeester Hetty Hafkamp (foto: Marcus van Hoorn)

Feestelijke opening met de lichtshow van kunstenaar Hans Cornel (foto: Peter H. Toxopeus)

Openingswoord door Valentijn Langelaan in een volle zaal (foto: Peter H. Toxopeus)

Tijdens de eerste Verwonderlijke Zondag: dichter Elly Stolwijk met saxofonist Michel Duijves. Uit de cyclus *Berlijn 1943*: '...ik buig en keer terug met een hartvormige steen in mijn hand' (foto: Marcus van Hoorn)

De tweede Verwonderlijke Zondag: de korte sciencefictionfilm *INTERFACE* van Anna Hoetjes (scenario, regie en montage) over de effecten van schermen, camera's en surveillance op ons lichaam en onze identiteit (foto aangeleverd)

SCHILDERSVERDRIET 68

Hoe een simpele waarneming tot een wereldwijde gedachte kan leiden. Het gebeurde op een dag dat de kille noordwestenwind me belette om buiten in de zon te gaan zitten werken. Achter glas dan maar, vanwaar ik uitzicht had op een aardig hoekje van de tuin. Ik pakte mijn papieren en begon. De column Schildersverdriet wilde niet vlotten, er moest nog flink aan geslepen worden. Ik doe dat met potlood op papier, dat is de tekenaar in mij. Terwijl ik bezig was zag ik uit een ooghoek iets bewegen. Er stak een kop uit een muizenhol. Dat gebeurt wel meer, maar deze kop kon onmogelijk van een muis zijn. Uiterst alert, met een soepel golvend lijf, kwam ineens een hermelijn tevoorschijn. Ik hield mijn adem in. Zoiets zie je niet elke dag - en van zo dichtbij.

Zo'n hermelijn beweegt zich met groot gemak in bochtige gangen onder de grond. Zijn paden erboven meanderen door de natuur met dezelfde vanzelfsprekendheid. Geen idee van voorrangskruisingen, spoorwegovergangen, viaducten. Wat prachtig eigenlijk. Wij mensen hebben toch ook een gestroomlijnd lichaam, dacht ik toen. Minder soepel dan die hermelijn, maar een scherpe hoek of een recht vlak zit er niet aan. Toch

moeten we leven in vierkante hokken, tot hoog in wolkenkrabbers aan toe. Ik zag hierin een merkwaardige tegenstelling. Is dat door de eeuwen heen zomaar zonder slag of stoot geaccepteerd of heeft niemand dat gemerkt? Ik heb eens een cartoon getekend van een vogelnestje in een nieuwbouwwijk met vierkante eitjes. Het viel niet eens op. Had de architectuur vanaf het begin de traditie van grot, hol en iglo voortgezet, dan woonden we nu in ronde, holle en gestroomlijnde huizen. Huizen zonder hoeken en rechte wanden, geheel in overeenstemming met ons lichaam (wel erg onhandig voor de strak ingelijste kunstwerken die we gewend zijn). Er zou beslist een aangepaste vormgeving zijn ontwikkeld. Mondriaan had niet kunnen bestaan zoals wij hem kennen. De hedendaagse architectuur laat al wel verandering zien in die richting. Ze bouwt zachte en vloeiende vormen die een andere taal spreken. Toch een voorbode misschien voor een radicale omzwaai in de bouw van de toekomst? Met behulp van nieuwe materialen zal een ontzettend mooi, zacht en gestroomlijnd vormenspel worden ontwikkeld waar we ons allemaal graag en soepel golvend in kunnen bewegen.

Michiel Hertroys

SOCIËTEITSBERICHTEN

Elke laatste vrijdag van de maand (uitgezonderd juli en augustus) van vijf tot half acht soos in de foyer van Kranenburgh. Elkaar weer ontmoeten en genieten van de meegebrachte hapjes en met altijd als middelpunt een kunstenaar die een presentatie van zijn zijn/haar werk geeft.

Het programma voor de komende maanden:

- 26 mei: **Nicole Verhalle**, schilder. '...schildert gedroomde ruimte...grillige lijnen en beweeglijke vormen nemen je mee de geschilderde voorstelling in...'
- 30 juni: **feestelijke afsluiting** van het sociëteitsjaar met chanssonnière Marit **Verwer** en meester-begeleider op accordeon **Cees Oud**, waarna we, zoals elke zomer, twee maanden op reces gaan.
- 29 september: **Elsbeth Cochijs**, grafiek, installaties. '...maakt linosneden - kleine tot zeer grote formaten - met de natuur en vooral de plantenwereld als onderwerp...'
- 27 oktober: **Jan van Wijk**, musicus, componist, houdt inleiding over de film van Nico Hoebe: *De ketting van Threese*, interessante wetenswaardigheden betreffende kunst in Bergen.

AFORISME

**Niet als tegenstand
maar als tegenwicht:
contra ritme / tegenlicht.**

ACTIVITEITEN LEDEN

(voor vermelding in deze rubriek: stuur je info aan de redactie)

- **Hans van Marwijk** expositie in galerie De Kapberg, Egmond aan den Hoef, nog t/m 14 mei
- **Annelies Horden, Gerda Schimmel** deelname *SchoK*, Schoorl, 8 - 11 jun
- **Jan Grotenbreg** expositie in Rechtbank Amsterdam, Parnassusweg 220 geb. G2, nog t/m 15 jun
- **Gerda Kruimer** expositie *Out of Balance*, De Vishal, Haarlem, 17 jun - 16 jul; *Zomertentoonstelling* in LaKaserna, Bad Nieuweschans, 15 jun - 10 sep
- **Madeleine Leddy, José van Tubergen** expositie *Water ZomerExpo 2017*, Museum de Fundatie, Zwolle en Kasteel het Nijenhuis, Heino/Wijhe, 25 mei t/m 20 aug

Expositie 27 mei t/m 20 augustus2017